

वा०रा०

॥ ९७ ॥

एताच्चासिष्ठान् ॥ ७ ॥ अन्यांगतिं याजकांतरं ॥ घोराभिसंहितं घोराभिप्रायसंयुक्तं कुलगुर्वतिक्रमेण अन्याश्रयस्यकुलनाशहेतुतया तदभिप्रायस्यघोरत्वं ॥ ८ ॥ चंडा  
लत्वंगमिष्यसीति शेषुरितियोजना ॥ तादृशपापिष्ठदर्शनस्यपापजनकत्वात् स्वस्वाश्रमप्रवेशस्तेषां ॥ ९ ॥ परुषोरुक्षांगः ॥ ध्वस्तमूर्धजः स्वर्वकेशः ॥ १० ॥ चिताश्म  
शानं तत्रभवंपुष्पभस्मादिमाल्यांगरागोयस्य ॥ अयोविकारआयसं नदाभरणः ॥ त्यज्य त्यक्त्वा ॥ ११ ॥ अनुगामिनः सहगताः ॥ प्राद्रवन् तं त्यक्त्वागताः ॥ परमात्मवान्

सराजापुनरेवैतानिदं वचनमब्रवीत् ॥ प्रत्याख्यातो भगवता गुरुपुत्रैस्तथैव हि ॥ ७ ॥ अन्यांगतिं गमिष्यामि स्वस्तिवोस्तु तपोधनाः ॥ ऋ  
षिपुत्रास्तु तच्छ्रुत्वा वाक्यं घोराभिसंहितं ॥ ८ ॥ शेषुः परमसंकुट्टाश्चंडालत्वं गमिष्यसि ॥ इत्युक्त्वा ते महात्मानो विविशुः स्वस्वमाश्रमं ॥ ९ ॥  
अथ रात्र्यां व्यतीतायां राजा चंडालतांगतः ॥ नीलवस्त्रधरो नीलः परुषो ध्वस्तमूर्धजः ॥ १० ॥ चित्यमाल्यांगरागश्च आयसाभरणो भ  
वत् ॥ तं दृष्ट्वा मंत्रिणः सर्वे त्यज्य चंडालरूपिणं ॥ ११ ॥ प्राद्रवन्सहितारामपौरा ये स्यानुगामिनः ॥ एको हिराजा काकुत्स्थजगाम पर  
मात्मवान् ॥ १२ ॥ दत्तमानो दिवारात्रं विश्वामित्रं तपोधनं ॥ विश्वामित्रस्तु तं दृष्ट्वा राजानं विफलीकृतं ॥ १३ ॥ चंडालरूपिणं राममु  
निःकारुण्यमागतः ॥ कारुण्यात्समहाते जा वाक्यं परमधार्मिकः ॥ १४ ॥ इदं जगाद भद्रं ते राजानं घोरदर्शनं ॥ किमागमनकार्यं तेरा  
जपुत्रमहाबल ॥ १५ ॥ अयोध्याधिपते वीरशापाच्चंडालतांगतः ॥ अथ तद्वाक्यमाकर्ण्य राजा चंडालतांगतः ॥ १६ ॥ अब्रवीत् प्रांजलि  
र्वाक्यं वाक्यज्ञो वाक्यकोविदं ॥ प्रत्याख्यातोऽस्मि गुरुणा गुरुपुत्रैस्तथैव च ॥ १७ ॥ अनवाप्यैव तं कामं मया प्रातो विपर्ययः ॥ सशरीरो दि  
वं यायामिति मे सौम्यदर्शनं ॥ १८ ॥

धीरः ॥ १२ ॥ दत्तमान इत्यस्य दुःखेत्यादि ॥ विश्वामित्रं जगामेति पूर्वेणान्वयः वसिष्ठवैरित्वात् ॥ विफलीकृतं वसि  
ष्ठस्तु त्रैविनाशितै हिकामुष्मिकार्थं ॥ १३ ॥ १४ ॥ यस्त्वं शापात् चंडालतांगतस्तस्य तेऽहं गमनकार्यं किमित्यन्वयः ॥ १५ ॥ १६ ॥ १७ ॥ यं काममुद्दिश्य गतस्तं कामम  
नवाप्य ॥ नैतावदेव अपितु विपर्ययो जातिभ्रंशैर्वेषरूपः ॥ काममाह सशरीर इत्यादि इतीत्यस्य काम इति शेषः ॥ सौम्यदर्शनेति संबोधनं ॥ १८ ॥

वा०कां०

॥ ९७ ॥